

ZE ZIJN ER!

(103)

Onze Witte Neushoorns zijn dan werkelijk aangekomen. Daarmede is deze diersoort dus voor het eerst in een Nederlandse dierentuin te zien. Ze braken nog een ander record. Ze zijn n.l. de duurste dieren die de Rotterdamse Diergaarde ooit heeft aangekocht! Het grote publiek blijkt een beetje teleurgesteld te zijn. Men had zich de dieren blijkbaar witter voorgesteld, zo iets als de befaamde witte olifanten. Zoals U inmiddels weet, is het verschil tussen de Witte en Zwarte Neushoorn o.a. dat ze allebei grijs zijn! Maar, om met Hamlet te spreken, wat is een naam?

Wij zijn er ondanks alles, toch wel een beetje trots op. Het zijn mooie, gezonde jonge dieren en als alles gaat zoals we hopen hebben ze kans om tot enorme dieren uit te groeien. Daar zal nog wel een jaar of wat over heen gaan, want neushoorns plegen vrij langzaam te groeien.

Voorlopig doen ze hun best. Ze accepteren het menu van hooi, gras, lucerne, paardewortjes, geplette haver en zemelen met smaak en blijken over een formidabele eetlust te beschikken.

Op 5 juli j.l. kwamen ze dan met de Table Bay in Rotterdam aan. Ze hadden, door mist op de Noordzee een paar turtjes vertragen. Om half twaalf zwaaide de kraan de enorme kisten buiten boord en werden ze, een voor een, op de machtige dieplader gestreken. Toch bleken we ons in de afmetingen van de kisten verkeken te hebben. Het waren nauwelijks meer kisten, het waren een soort zomerhuizen

in neushoornuitvoering. In de lengte van de trailer konden ze niet staan, ze moesten er dwars op. Toen was het geheel zo breed dat we politie-escorte moesten aanvragen, wat ons vlot en prettig werd verkend. Een moeilijk moment kwam nog voor het hoofdhek van de Diergaarde. De kisten moesten 10 cm worden opgevoerd alvorens we de pilaren konden passeren. De rit met het lange voertuig door de tuin, tot voor het terras verliep zonder aanrijdingen, heette een compliment aan de chauffeur welverdiend maakt. Er stond een machtige kraanwagen gereed om de kisten over de borstwering en de gracht te tillen en op het terras te plaatsen. Ze moesten daarna tot voor de deur van de stal worden gerold. Zelfs die machtige kraanwagen kon de bodem van de kisten maar 5 cm vrij van de borstwering tillen! Intussen stonden onze neushoorns rustig te lunchen met een hartig bosje lucerne en trokken zich van de vreemde verplaatsingen in de ruimte, die ze ondergingen, geen steek aan.

Om een uur of vier stond de eerste kist voor de staldeur. De schuiven van de kist werden weggenomen en de mannelijke helft van het paar werd uitgenodigd om uit te stappen. Nu stond hij toevallig met zijn staart naar de deur gekeerd en voelde er niets voor om op verkenning te gaan. Trekken aan zijn staart negeerde hij. Toen we hem tegen zijn voorbenen tikten, in de hoop dat hij dat onprettig zou vinden en achteruit zou lopen, begreep hij het verkeerd en ging ... liggen! In de hoop dat hij zich be-

denken zou, gingen we koffie drinken, maar na een half uur lag hij nog vroedig te slapen voor de open deur. Toen hebben we de zaak weer dicht gemaakt, de kist omgekeerd en de andere kant zropend. Eindelijk stapte hij voorzichtig met een voet over de drempel, trok weer terug, en fin hij heeft ons nog een uur bezig gehouden voor hij eindelijk op stal stond. De dame deed het iets vlugger. Daartoe droeg zeker bij dat ze de jonge man in de stal speurde en eens wilde kijken wat hij uitvoerde! Maar het was toch 's avonds half tien voor we konden inrukken en de beide kostbare aanwinsten veilig op hun bestemming wisten. De eerste dagen bleven ze nog gescheiden door een hek. Toen mochten ze een voor een het terras gaan verkennen en al

spoedig gingen ze samen naar buiten. Daarbij werd wel hardhandig gestoeid, of liever hardhoornig, maar ze bleken het toch wel goed te kunnen vinden. Onze zorgen zijn dus belangrijk verminderd!

De namen van de dieren, die op de kisten waren geschilderd, stelden ons aanvankelijk nog voor raadsels. Die zijn intussen opgelost. Hij heet Mkosaan, hetgeen zoveel betekent als Hoofdman. Zij heet Mabagiwa, wat Hardlooper wil zeggen. Die laatste naam zal ze wel te danken hebben aan het feit dat ze zich blijkbaar moeilijk heeft laten vangen. We hopen van harte dat ze vele jaren een glanspunt van onze dierenstapel zullen mogen uitmaken!
v.B.

ACV van Bemmel

JERBOA'S

Hoe stelt U zich een woestijn voor? Misschien is dat tegenwoordig wat makkelijker nu men door middel van film en televisie een redelijke indruk kan krijgen van allerlei landschappen waarvan men vroeger een vage en waarschijnlijk foutieve voorstelling had. Dat een woestijn niet zomaar een zandvlakte is, zult U dus wel weten. Trouwens, de ene woestijn is de andere niet. Er zijn grote zandwoestijnen, met hoge, stuivende duinen, maar er zijn ook steen- en puinwoestijnen, met ruwe, woeste en ongenaakbare bergen. De eerste indruk die men, bij eigen aanschouwing, van een woestijn, van welke aard dan ook, krijgt is die van absolute verlatenheid. Van levenloosheid bovendien, want van plantengroei ziet men vrijwel geen spoor. Toch groeit er ergens nog wel een doornig struikje of wat harde grasprieten. Overdag, in de blakerende zon, overheerst echter de indruk van verlatenheid en onbewoonbaarheid. 's Nachts echter blijken de meeste woestijnen meer leven te bevatten dan men voor mogelijk had gehouden.

Woestijnen behoren tot de „extreme milieus“. D.w.z. dat het watergebrek en de zeer hoge dagtemperaturen, afwisselend met vaak lage nachttemperaturen, de levende wezens die dit milieu bewonen dwingen om maatregelen te nemen teneinde zich bij die ongunstige omstandigheden toch te handhaven. Eigenlijk is het andersom. Planten en dieren kunnen zich in deze barre omstandigheden alleen handhaven wanneer ze beschikken over de middelen om de ongunstige invloeden te ontgaan.

Wat zijn die middelen, waar het de woestijn betreft? Allereerst het voorkomen van vochtvrees. De planten in de woestijn houden het vast door een relatief gering oppervlak, dat weinig contact met de buitenlucht. Ze vormen dus kleine blaadjes, of helemaal geen bladen, zijn soms bolvormig zoals vele cactussen, zodat verdamping wordt verder door een dikke laag tegengegaan. In andere gevallen behouden ze het vocht een zeer hoge zoutconcentratie, wat ook water vasthoudt. Met de dieren is het anders. Zoogdieren kunnen zich tegen uitdroging alleen beschermen door overal in diepe holen te vertoeven, waar de hitte niet doordringt en 's nachts, als de lage temperatuur verdampen voorkomt op voedsel uit te

gaan. De meeste woestijnzoogdieren drinken niet, of nauwelijks en onttrekken het noodzakelijke vocht aan de oppervlakkig gezien toch zeer droge, plantenkost. Of, wanneer het roofdieren zijn, aan de lichaamsvochten van hun prooi. Vrijwel alle woestijndieren zijn dus nacht-dieren. De zeer weinige grote hoefdieren van de woestijn weiden 's morgens zeer vroeg en in de avondschemering. Midden op de dag trekken zij zich ook in de schaduw van ravijnen e.d. terug.

Maar 's nachts ontwaken de woestijnbewoners. Wanneer men 's nachts per auto over een woestijntraject rijdt, ziet men in de koplichten talloze lichte, zich razendsnel verplaatende kleine schimmen over de wog suizen. Ze zijn zo snel en onduidelijk dat men van hun vorm en wijze van voortbewegen zich nauwelijks een voorstelling kan maken. Krijgt men ze min of meer toevallig eens in handen, dan

JERBOA

Foto: C. Molkenboer